

HISTÒRIES DEL PARADÍS

XAVI SARRIÀ

POR

Estic amagat dins d'un armari. Sent la gent cridar. Són crits confusos, borrosos. Els sent però no els distingisc. No sé què diuen. Estic molt nerviós. Tremole. Les cames em fan figa. Tinc ganes de plorar. Déu meu, què faig? No ho sé. Aquest lloc no és massa segur. Serà millor que em moga, que marxe, que intente eixir fora. Encara tinc la imatge de la sang i els crits i tots fugint i el cos de la senyoreta Mälkki estés a terra... Déu meu, per què? Tot ha sigut molt ràpid i caòtic. He corregut entre els trets, els crits i la sang i m'he amagat a l'armari d'una aula. No sé ni com hi he arribat. Déu meu... Però no em puc ensorrar. He de ser fort. He d'eixir d'ací. Ho faig. Avance agenollat entre les cadires i les taules. Intente no fer soroll. Respire fort i ràpid. Ja estic a la porta. Ho he aconseguit. I ara, l'òbric? No, no ho sé... O potser sí... No ho sé. Però he de ser valent.

Òbric la porta. A poc a poc. Tracte de no fer soroll. Però grinyola. La puta porta... Els nervis em cremen l'estómac. Són com agulles. Trac una mica el cap. Veig un passadís llarg i ample. Està buit. Mire a banda i banda. Res estrany. Està completament buit. Però ara comence a veure-ho tot borrós. Em pugen les pulsacions. Per què ho veig tot borrós? Dec estar ferit? Em toque el cos. No tinc cap ferida, però la camisa està tacada de sang. M'espante. Em ve aquella respiració trencada que faig abans de plorar. Però no ho puc fer. No puc plorar... Fes el favor de no plorar! He de mantenir la calma. M'ho repetisc una vegada i una altra fins que aconsequisc

asserenar-me. Trac tot el cap per la porta. Em situe. Veig les orles dels antics alumnes. Per tant estic al tercer pis. Hauré de travessar el passadís per a arribar al vestíbul. Allí hi ha l'escala que baixa cap a l'entrada principal. D'acord. Ja sé on estic. Però, i ell? On deu ser? Ja no sent crits. Això em posa més nerviós encara. Però he de fugir d'allà. M'hi decidisc. No tinc més opció.

Ràpid! El batecs em colpegen el pit. M'alce i córrec pel passadís buit. Els passos ressonen i la respiració s'amplifica. Arribe a la paret del final i m'ature. Hi repenge l'esquena i m'ajup de nou. I de sobte un tret. TA! I un altre TA! I un altre TA! Fan un soroll esfereïdor, tant com els crits que els segueixen. I més crits. Però no sé d'on vénen. Em quede glaçat i respire fort, molt fort, i trac mocs pel nas. Què deu estar passant? M'alce d'un bot i córrec de nou. Gire a l'esquerra, travesse una altre passadís i arribe al vestíbul. Veig l'escala i m'hi abalance. Baixe sense pensar, nerviós i confús. Els peus em volen, i em fan saltar els escalons de dos en dos, però caic i redole per l'escala fins que arribe al segon pis. Em colpege les cames i els braços. M'alce i intente seguir. Però no puc. Em quede clavat. Una intensa punxada em travessa el turmell. Faig un crit sec, AAAH!, mentre em pose la mà al peu. Em desequilibre i quede estés a terra. No puc caminar. Respire fort, molt fort, i trac mocs pel nas. Vull alçar-me: no puc... No puc moure'm! Els crits ara són més propers. Els sent. I baixen per l'escala.

Déu meu! Baixen? Intente arrossegar-me agafant-me el peu. No em queden gaires forces, però no tinc cap altra alternativa. M'acoste lentament cap a la classe que hi ha davant de les escales. Em falten uns deu metres. Allí estaré més segur.

L'aldarull que ve de l'escala cada cop és més fort. Torne a veure borrós. Les corredisses ressonen. S'hi acosten. La tensió m'ennuega. La suor em deixa moll. Ho estic aconseguint... El soroll dels que corren creix... S'hi acosten... Vinga... S'hi acosten encara més... Només em falten un parell de metres... Ja hi arriben... Lleve la mà del turmell i l'allargue cap al marc de la porta... Ja estan ací. Els veig volar per les escales. Els reconec tot i els seus rostres desencaixats. Els brams fan tremolar les parets. Jo els cride desesperat, EEEH! Potser és millor que algú m'agafe pels muscles i em baixi. La policia ja deu haver-hi arribat. Ara més fort: EEEH! No em senten... Déu meu... Ningú no em sent! Però, què dic? Seré imbècil! Com puc voler que em porten al braç? Ens quedaríem enre-re... Seríem una presa fàcil... Déu meu... No deu estar massa lluny... Em torne a quedar sol.

M'agafe fort del marc de la porta i m'impulse a poc a poc dins l'aula. El turmell em fa molt de mal però aconsegisc entrar-hi. M'arrossega entre les cadires i les taules. Ja no hi ha renou. El silenci m'engabia. Ara tot ha canviat. Estem ell i jo. La presa i el caçador. Sols. O potser no. Potser n'hi ha més com jo amagats en altres classes. Espere que sí, espere que es distraiga amb ells, que els... bé... que els ho faci abans que a mi... Tinc calfreds i respire fort, molt fort. M'amague darrere la taula de la professora. És més alta i ampla que les altres i té una fusta que arriba als peus per la banda de davant. Ací no em veurà. Espere.

Passen els segons. Els minuts. No puc evitar plorar. Però ho faig gairebé en silenci mentre tanque els punys amb ràbia. No puc fer-hi res més. Em quedaré ací amagat. No hi ha cap altre camí. Esperaré que pugen els policies i em rescaten.

Només desitge que ho facen ràpid, abans que... Déu meu... Ara recorde aquell xic! He tingut un flaix. El tinc vist del menjador. Sempre vestia de negre. No parlava molt. Déu meu... És clar que sí! Ara me'n recorde... Era aquell xic amb qui es van barallar els meus amics al menjador. Deia no sé quines històries de la selecció natural, de la sobrevaloració de la raça humana, de la mort. Algú em va dir que mirara el seus vídeos a Internet... Sí, ara el recorde... És ell... Déu meu... Però com ha sigut capaç? Tremole.

No sé quant fa que estic ací amagat. Però almenys veig un angle de la finestra. Està just dalt de mi, a la dreta. Això em tranquil·litza. Veig el cel. Neva, com sempre.

Sent una remor des de l'exterior. Deu haver-hi arribat ja la policia? Tant de bo. Intente alçar-me mig metre. La distància suficient per a mirar per la finestra. Trac mig cap i veig l'enrenou que hi ha allà baix. A l'entrada de l'institut hi ha desenes de cotxes i furgonetes de la policia. També tanquetes de l'exèrcit. Tots corren i s'organitzen. Porten armilles antibales i grans armes automàtiques al coll. Un altre dia m'espantarien. Però ara m'alleugereixen la por. La suavitzen. La controlen.

Un soroll. El cor se'm dispara. Què deu haver sigut? Qui el deu haver fet? Em marege. Un altre soroll... Déu meu.. Són passos? Algú ha entrat a l'aula. Respire ràpid però ara tracte de contenir el soroll al màxim. Torne a veure borrós. Un altre pas. Silenci. I un altre. Qui és? És ell? Siga qui siga, camina molt a poc a poc. Em rebenarà el cor... Sembla un caçador... Em busca? Deu ser un policia...? I si és un altre alumne...? S'hi acostarà... Ja gairebé el tinc a tocar... El sent respirar... Em deu sentir ell a mi...? M'arrupisc encara més

amb els braços contra les cames. S'hi acosta més... I més... I de sobte trets. TA-TA-TA-TA-TA-TA! I més trets. I ara a ràfegues. La persona que hi ha a l'aula corre cap als trets. Desapareix i em quede sol amb el cap entre les cames. I les ràfegues curtes que fan TA-TA-TA-TA-TA-TA! I els crits dels policies que corren amunt i avall per l'edifici i el tiroteig que no cessa TA-TA-TA-TA-TA-TA! Però no dura massa. Després de la tempesta, el silenci.

Al cap d'una estona sent algú que crida noms. Jo brame que estic ací amagat. Una professora entra a classe acompanyada d'un policia amb aquella armilla antibales i la gran arma automàtica penjada al coll. Busquen davall les taules, entre les cadires, dins els armaris i per fi em descobreixen arrupit sota la taula. La professora plora mentre m'agafa, m'estreny contra el pit i em posa la mà entre els cabells curts. Està molt alterada. Molt. Respira fort i trau mocs pel nas. Jo ja no ho faig. Ara estic tranquil. Molt. No puc deixar de mirar aquella gran arma automàtica de l'agent que ha entrat amb ella. I com m'atrau. I com m'ompli de pau. Sí, demà mateix me'n compraré una. Una de ben grossa. L'amagaré sota el llit. La portaré a l'escola. Em protegirà.

EQUILIBRI

L'escala fosca del desig no té barana.

MARIA-MERCÈ MARÇAL

Cada vespre es balanceja suaument sobre el buit. A poc a poc, amunt i avall, enganxant el cos ple de blaus al trapezi que la manté viva. No pot, però, mantenir aquell ritme suau durant massa estona i de seguida ha d'iniciar la sèrie d'exercicis. Davall d'ella, el públic descriu un gran cercle en forma de diana i murmureja expectant. La trapezista és l'escollida, la perla més valorada, l'estrella de la nit. L'única capaç de fer la més gran de les piruetes amb cara d'àngel i cos de purpurina.

Comencen les primeres cabrioles. Una, dues, tres, quatre i fins a set de seguides. El dolor creix però ella el dissimula. La concurrència xiscla: «Quina joia!». Els més menuts, fins i tot, ploren d'una manera que es confon amb el riure i que provoca estranyes ganyotes en la cara dels infants. L'amo del circ, gros, amb bigot i frac, també ha baixat a l'arena i es mossega les ungles amb aquell moviment nerviós que no ha arribat a controlar mai. Darrere seu, el domador de tigras de Bengala, el que aconsegueix que les feres s'amansisquen amb un sol cop de fuet, creua els dits. Més enllà, el pallasso de les dues cares oposades colpeja neguitós el barret de goma sobre els amples pantalons de quadres blaus i taronja. Tots es deleixen per veure quin extrem és capaç de temptejar. Fins i tot els taquillers i els acomodadors han aturat la feina per a enlairar la vista al cel, a l'infinit, on la trapezista es juga la vida intentant descriure el cercle perfecte sobre el buit.

A les llargues vesprades d'assajos sempre l'encoratgen. A cau d'orella li xiuxiuegen «ets una gran trapezista» i «encara

podries anar més lluny» i acaben amb un «vinga, dóna-ho tot, fes-ho!». Aquesta pressió esgota la trapezista, però alhora li sembla que si tanta gent li ho diu deu ser perquè no s'esforça prou. Hauria d'assajar més? Li hauria de dedicar encara més hores a aquell moviment tan compromès i delicat i alhora tan sec i dolorós amb què faria embogir l'audiència? I mentre ho pensa, es planteja si podrà suportar tot allò i si definitivament s'atrevirà a fer el salt endavant. Sobretot quan, com ara, es troba allà dalt, tota sola, entre la vida i la mort, i sota el cel ennuvolat i gris que divisa pel zenit de l'envelat de color porpra estampat amb estels de cinc puntes daurades.

«Avui ho faré, avui ho intentaré» i els moviments es fan més durs, més salvatges, més intencionats. S'enlaira i pren força reculant fins al límit. El públic s'anima i el xivarri creix emocionat. S'atura en sec, i la gentada fa un silenci que en qüestió de mig segon esdevé un clam eixordador: «Més, més!» i «Vinga, tu pots fer-ho!». Els acomodadors ja no saben on posar-se les mans de tan eufòrics, l'amo del circ i el domador s'abracen oblidant velles disputes i el pallasso de les dues cares oposades deixa de colpejar neguitosament el barret de goma contra els pantalons de quadres blaus i taronja per agitar-lo en l'aire una vegada i una altra.

L'envelat emmudeix. La trapezista es deixa anar i llisca com una delicada ploma entre el no-res. Tot sembla aturar-se en una pausa còsmica. Lentament fa una tombarella mentre descriu un vuit amb els braços i les cames. Els espectadors es congelen, els acomodadors es congelen, l'amo del circ es congela, el domador es congela, el pallasso de les dues cares oposades es congela, fins i tot la suor que projecta la trapezista queda glaçada a l'infinit. Enfronta el doble mortal, es deixa

caure a terra, esmorteix el cop amb les cames delicades i... tatxín! Obri els braços i fa una reverència elegant. Després somriu i es mossega els llavis inflats.

El circ tremola amb l'exercici de la trapezista, la banda toca cançons de festa i xerinola, l'amo es palpa la butxaca, el domador plora i el pallasso de les dues cares oposades llança el barret a l'aire. La trapezista calla, mira cap a la grada, fa mitja volta i marxa cap a la caravana.

L'endemà la televisió estatal difon les imatges del marit. Un llençol blanc cobreix el cos estés enmig d'un bassal de sang al sofà de la caravana. El mànec d'un ganivet de cuina li sobreïx a l'altura del coll. Al volant de l'automòbil, la trapezista somriu amb els llavis inflats mentre mira de reüll la filla de tres anys que juga innocent amb un ós de peluix al seient de darrere. «Per fi m'he atrevit», pensa. «Per fi ho he aconseguit.»

FRAGILITAT

El mosquit cadet avança entre la vegetació de la frondosa selva. El paisatge és extraordinari. Milers d'espècies d'arbres recaragolen les branques cap al cel intentant cercar un espai propi. Els rajos del sol es colen entre les capçades formant colors i figures que il·luminen la fullaraca verda i roja i groga i marró que cau i s'arrambla entre la molsa humida. Els animals amagats en l'espessor xisclen de tant en tant i els insectes els acompanyen amb sons repetitius. Tots junts formen un brunzit de sonoritats intenses, harmòniques i exultants de vida.

Mentre s'escola entre els forats que deixen les lianes, el mosquit cadet pensa que no es pot ser més feliç si un és mosquit cadet i el deixen volar lliure per primer cop més enllà dels límits del paradís on habita.

De sobte, però, els arbres es fan fonedissos i una clariana en forma d'ou s'obri en un estrany campament ple de cabanes de fusta camuflades amb fulles i xarxes dels colors de la selva i encerclades per grans tanques metàl·liques de fils d'aram. El mosquit cadet, perplex per la troballa, decideix sobrevolar aquell estrany indret i investigar els secrets que hi amaga. Entra en una de les cabanes, extremant la precaució per no ser descobert, i s'hi troba una taula, una cadira i una jove femella humana teclejant compulsivament sobre una màquina d'escriure. La curiositat fou una de les qualitats que li permeteren accedir al rang de cadet i per això no dubta a acostar-se al seu braç. Un cop allí clou les

ales, esmola la vista i prova de llegir dissimuladament allò tan misteriós que escriu:

Informe de guerra

Escamot Conjunt Adán Izquierdo

El dia 2 de setembre a les 02.00 hores, al paratge Cinta Alta, vereda Palmeras, del municipi de Pijao, departament del Quindío, combatents de l'Escamot assaltaren una patrulla del batalló d'alta muntanya número 5 de contraguerrilla després d'una hora de combat.

Resultat: 11 militars morts i 5 ferits. Material recuperat: 9 fusells galil amb 62 proveïdors i 4.000 cartutxeres, 1 llançagranades MGL amb 35 granades, 1 canó, 6 cintes i 500 cartutxos de metralladora, 8 granades de morter, 2 GPS, 4 visors, 1 ràdio de comunicació, 1 escàner, 15 telèfons cel·lulars, 2 ràdios motorola, 23 equips de campanya amb tota la dotació i material d'intendència, així com documentació important d'intel·ligència militar. Propis: 4 guerrillers morts.

Escamot Conjunt Adán Izquierdo

FARC-EP.

Muntanyes de la serralada central, 3 de maig de l'any 2008

I com que no entén res de tot allò (i li sembla del tot perillós) decideix abandonar la clariana després de punxar aquella pell tendra. Massa tard. Quan la femella humana s'adona de la picor, fa un gest d'esglai i es queda congelada amb la mà alçada sobre l'insecte volador. El mosquit cadet, pres pel pànic, esbatega les ales desesperat per alçar el vol, quan el palmell de la jove es precipita i PLAS! Però el cop no el mata, l'estaborneix, i aconsegueix fugir,

descrivint ziga-zagues aèries, de l'estrany món on viuen
els humans.

La guerrillera sobreviurà a la malària.

Les bombes arrasaran el campament.

El mosquit serà engolit per una iguana.